

земята. Слѣдъ като насипатъ могила (Xōmα-tumulus) правятъ различни борби, и най-голѣми цѣни се опрѣдѣляватъ за единоборството“. Това е едно отъ най-важнитѣ свѣдѣния у Херодота; съ него се разяснява происхождението на могилиѣ, които до днесъ се гледатъ на полето около Пловдивъ или уединени или въ купове (групи) въ височина отъ 1—12 метра. Тѣзи могили (Xōmαtα-tumuli) въ послѣднитѣ четири столѣтия възбуждали голѣмо внимание на всички пѣтници; по-голѣмата частъ отъ тѣхъ мислѣха че сѣ гробове и нѣкои отъ тѣхъ че показватъ пѣтьтъ. Въ врѣмето, когато ся градила желѣзницата, Др. Вайзеръ раскопалъ нѣколко могили. Въ нѣкои отъ тѣхъ имало килийки създани отъ тухли за гробъ, покрити отъ горѣ съ камѣнни плочи, послѣ части отъ скелетъ, глинени и стѣклени чирѣпи, кости отъ животни и ржж-дясали прѣдмѣти отъ металъ. Повечето могили още отдавна били раскопани и обрани отъ мѣстнитѣ жители съ цѣль, да намѣрятъ имание. Могилитѣ се намиратъ не само около Пловдивъ, нъ и по всички равнини на полуостровътъ, нъ никѣдъ въ таквозъ изобилие, като около Пловдивъ. Забѣлежително е, че въ XI вѣкъ земята мѣжду Балканъ и Дунавъ се наричала „сто могили“.

Могилитѣ принадлежатъ на различнитѣ времена и народи. По-голѣмата частъ отъ тѣхъ безъ съмнѣние оставили Тракийцитѣ, на които погрѣбалнитѣ обичаи Херодотъ тѣй живо описва. Една римска монета, която намѣрилъ Др. Вайзеръ въ една могила, доказва, че този обичай на погрѣбвяването до късно се запазилъ. Останжалта частъ на могилиѣ принадлежи на Келтитѣ и Славянитѣ, които погрѣбвявали умрѣлитѣ си подъ сѣщитѣ паметници.